

Guido Eekhaut

Commissaris Witse
De Nederlandse connectie

De Fontein

Woensdag

I

De Marconilaan, net buiten Halle, was een buurt waar je slechts nette mensen verwachtte. Mensen die zich meestal met hun eigen zaken bemoeiden maar vaak van huis waren, op hun werk of misschien ergens in een buitenverblijf of bij familie. Het was een straat waar mensen zelden over de haag van hun burens keken en even zelden wisten wat iemand verderop beroepshalve deed. De dure auto's werden zorgvuldig in de dubbele garage gestald. De voordeur had een complex slot en in elk pand was er uiteraard een alarminstallatie. Discretie en terughoudendheid stonden hier als het ware op elke gevel geëit.

Precies daarom verhuurde het Brusselse vastgoedbedrijf Paradiso daar een villa op week- en desnoods op maandbasis, zonder verdere vragen te stellen aan de huurders over de bedoeling ervan. De villa was voorzien van alle mogelijke faciliteiten en kon makkelijk als luxueus omschreven worden. Ze had vijf slaapkamers en drie badkamers. De tuin was groot en besloten. Er was een volledig uitgeruste keuken, voor het geval je er een formeel diner wilde organiseren.

De huurprijs, inclusief meubels en hotelservice, was navenant. Als gewone sterveling kwam je er niet je vakantie doorbrengen, vooropgesteld dat je in Halle op vakantie zou gaan.

Wat de huurders in (en desnoods rondom) de villa deden was dan ook hun eigen zaak, zolang er geen wetten met voeten getreden werden of burens gestoord. Een hoge haag om de tuin verhinderde alle inkijk. Het stalen hek aan de weg hield leurders en getuigen van Jehova tegen.

Wie hier huurde was op privacy gesteld. En betaalde daar ook voor.

Deze week was er een contract afgesloten met de vzw Voortrekker, die aldus gebruik mocht maken van de villa en de tuin, van maandagochtend tot zondagavond. Wat die vzw met een villa deed, maakte de beheerders van Paradiso niets uit. Er waren geen wetten die het verhuren van onroerend goed op weekbasis verboden. Zolang er op tijd betaald werd en de politie niet hoefde binnen te vallen, was er geen vuiltje aan de lucht.

Deze keer echter zou dat anders verlopen.

Woensdagochtend, nog voor het aanbreken van de dag, ging de voordeur van de villa open. Vaal licht viel vanuit de gang op de tegels voor de deur. Schaduwen bewogen, voorlopig nog in stilte.

Een toevallige toeschouwer kon een meisje zien dat tegen het licht afgetekend stond. Over een strakke, vaak gewassen maar propere jeans droeg ze een haltertopje van wit satijn en een jeansjasje. Aan haar voeten had ze gedeeltelijk open schoenen met hoge hakken, waar ze moeite mee had. In haar ene hand droeg ze een grote tas.

Ze had zonet de deur opengegooid en stond op de drempel. Ze draaide zich half om naar binnen en riep schrill, naar iemand die een toeschouwer niet zou kunnen zien: “Je doet gewoon maar waar je zin in hebt, klootzak! Godverdomme! Laat me met rust. Ik wil je niet meer zien!”

Daarna stapte het meisje naar buiten en gooide de deur met een klap dicht. Vervolgens liep ze het pad naar de straat af, opende het hek en liep door, zonder het hek weer dicht te doen. Even later was ze om de hoek verdwenen. Het geluid van haar hakken werd gaandeweg gedempt door omliggende struiken.

Er was echter in de hele buurt geen toeschouwer te bekennen die getuige was van dit voorval, anders had hij (of zij) later kunnen verklaren dat het meisje, Lise Boudinot, precies om vier uur 's nachts de villa verlaten had.

Dat detail zou, zoals zovele details, belangrijk zijn voor het onderzoek dat de volgende dagen Halle en omgeving in spanning zou houden.

Geen enkele getuige?

Absoluut niemand?

2

Commissaris Witse wandelde het politiebureau binnen met een zo-zo-humeur, en wel om twee redenen: hij had een goeie, stevige koffie nodig, en hij wist dat hij die niet uit de machine in de gang naast de kantoren van de moordsectie zou krijgen, ook niet wanneer hij eerst enkele munten in het

apparaat stopte. Om de een of andere reden bestond er een samenzwering die regelde dat uit dergelijke machines alleen een zwart, ergerlijk brouwsel tevoorschijn kwam, dat met moeite koffie genoemd kon worden. En thuis koffie zetten, zo vroeg op de dag, dat was hem nu ook weer te veel gevraagd.

Hij had echter de cafeïne hard nodig, en dat was nu net het enige herkenbare bestanddeel van het brouwsel. Maar zelfs met de plastic beker vol heet gekleurd water in de hand verbeterde zijn humeur niet. Het werd alleen maar erger toen hij hoofdinspecteur Romain Van Deun in zijn kantoor zag zitten, zo vroeg al naar het scherm van een computer kijkend, alsof daar de antwoorden op alle vragen te vinden waren.

“Komaan, Van Deun,” zei Witse, “de misdadigers sturen je geen e-mail om je te vertellen waar ze de volgende keer gaan toeslaan.”

Van Deun keek op. Hij herkende het humeur van Witse maar liet zich zoals altijd weer verleiden tot een antwoord. “Misschien kunnen we allemaal de dag vroeg en opgewekt beginnen,” zei hij, “en dan vangen we meer tuig.”

Witse snoof en stevende naar zijn eigen kantoor, waar hij alleen was. Inspecteur Tine Smets was er nog niet. Ze kwam altijd wat later omdat ze eerst haar zoon naar school moest jagen. “Die jongen heeft nooit haast,” was haar uitleg. “Alles altijd op het laatste moment. En moeder moet maar achter hem aanhollen, anders gaat hij zonder boekentas naar school.”

“Misschien heeft hij een vader nodig,” had Witse al gesuggereerd, maar dat had hem een bijzonder giftige blik van

Tine opgeleverd. Dus had hij het daar niet meer over gehad. Simon was de vrucht van haar vorige relatie. Ze had met haar huidige man Mark ook nog een dochter en die ging makkelijker naar school.

Witse achtte zich op die momenten gelukkig dat hij geen kinderen had. Tine stemde daarmee in. Ze kon zich geen kinderen van Witse voorstellen.

Van Deun kwam Witse achterna, zijn kantoor in.

“Nog niet te veel zeuren, Van Deun,” waarschuwde Witse hem. “Ik ben niet in de stemming.”

“Cauwelaerts wil nog altijd niet praten,” zei Van Deun. “Dams en ik waren tot zeven uur gisteren met hem bezig, maar hij zegt niks.”

“Ja, en die goeie ouwe methodes zijn vandaag niet meer toegelaten,” zei Witse ironisch. “Met een telefoonboek en zo.”

“Nee,” zei Van Deun, die de reactie van Witse ernstig nam, “dat kunnen we niet meer doen.”

Witse keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan en Van Deun kneep zijn lippen samen. “Godverdomme, Witse, dat waren gewoon andere tijden. Een tik met een telefoonboek! Dat deden we alleen maar als we zeker waren van hun schuld.”

“Jaja,” zei Witse. “Ondertussen praat Cauwelaerts nog steeds niet.”

Jesse Cauwelaerts – door Witse tijdens een geïnspireerd moment omschreven als een *twintigjarige schoolmoeë delinquente puistenkop* – werd ervan verdacht zijn grootvader met zeven messteken om het leven te hebben gebracht. De onderzoeksrechter wilde nu wel snel het onderzoek afronden,

maar een bekentenis liet op zich wachten. Het moordwapen was ook al niet teruggevonden, en eigenlijk had de politie niet echt een bewijs tegen de jongeman, behalve dat hij geen alibi had maar wel een motief. Geld.

Dat er nog steeds geen bekentenis was, wekte de ergernis van Van Deun. Witse, die als zijn chef verantwoordelijk was voor het onderzoek, haalde de schouders op. Hij was van mening dat de jongen uiteindelijk wel zou praten. Ook al duurde dat nog enkele dagen.

Ondertussen kostte dat Van Deun en Dams extra uren. En vooral dure overuren.

“Laat hem nog een paar uurtjes in de cel gaar stoven. Dan een gesprek met zijn advocaat, en daarna hebben jullie weer een hartig gesprek met hem,” snauwde Witse. “Mag ik nu? Ik moet mijn post doornemen.”

Van Deun liep verontwaardigd terug naar zijn eigen kantoor. Wat later kwamen ook Dams en Tine binnen. Die laatste trok haar jasje uit en hing dat aan de kapstok. Ze keek even naar Witse, die haar negeerde terwijl hij wat papieren zat door te nemen, keek naar de zo goed als onaangesproken koffie, en dacht weer het hare over haar baas. Het voordeel van Witse was zijn voorspelbaarheid, zeker wat zijn humeur betrof. Haar man verbaasde er zich over dat ze voor hem bleef werken, maar ze had erger meegemaakt in Brussel. Witse was wat dat betrof, nou ja, veeleer inspirerend.

Plots vroeg Witse, die niet van zijn papieren opkeek: “Heb je de Flipper al gezien?” Hij zei het op gewone spreektoon, niet bezorgd dat het onderwerp van de vraag, hoofdcommissaris Wijtinckx, zijn bijnaam zou horen. Wijtinckx was de man die altijd fronste over de overuren. En over de kostprijs daarvan.

“Hij is er nog niet,” zei Tine.

“Prima,” vond Witse, “dan moeten we ons geen zorgen maken omdat we onze papierhandel nog niet opgeruimd hebben.”

Administratie – een belangrijk onderdeel van het politiewerk – was niet bepaald Witses sterke kant.

“Laten we hopen,” zei hij, “dat Halle een rustige week kent, deze week. Dan kan ik nog wat oude dossiers opruimen. Kwestie van de Flipper tevreden te houden.”

3

Wibo van Snoeren stapte uit de donkerblauwe Mercedes, die hij net buiten het hek van de villa in de Marconilaan had geparkeerd, en duwde de poort open. Hij had geen oog voor de tuin, waar onder andere omstandigheden recepties werden gegeven, maar stevende meteen af op de voordeur van de villa. Hij had opzettelijk zijn tijd genomen in het motel waar hij noodgedwongen had overnacht. Hij had zijn ontbijt gerekt, om hier niet te vroeg te verschijnen.

De ruzie van de avond ervoor speelde nog door zijn hoofd. Elvin de Pauw, zijn voorzitter en dus de facto zijn baas, had hem uiteindelijk gezegd dat hij kon opkrassen. Dat had Van Snoeren ook gedaan. Hij had zijn reistas gepakt, had die in de Mercedes gegooid en had een motel gezocht, waar hij een paar uur had zitten kniezen.

Nu moest hij echter terug, want De Pauw wilde met hem nog de aantekeningen doornemen van het gesprek met de

Belgen gisteren. En rond twee uur kwamen die Belgen terug, om het gesprek voort te zetten. Van Snoeren was zich bewust van de inzet van die gesprekken. Daar ging de ruzie met zijn voorzitter echter niet over.

Hij hoopte dat De Pauw een helder hoofd zou hebben, maar vreesde het ergste. Hij had de hoeveelheden drank gezien die in de koelkast van de villa op hen wachtte. Hij wist dat De Pauw daarenboven een goed verborgen tasje bij zich had met het spul dat hij de laatste tijd iets te royaal door zijn neusgaten joeg.

En dan de meisjes nog. Daar was Van Snoeren meteen tégen geweest. Een gevaarlijk idee, die meisjes, vooral in combinatie met drugs. Zeker in het buitenland. Een verzetje, had De Pauw het genoemd. Je wilt toch niet dat wij met ons tweeën de nacht in die villa doorbrengen, alleen jij en ik?

Dus had Van Snoeren om aangenaam gezelschap verzocht en de Belgen – die voor de catering en de villa zorgden – hadden daar geen probleem van gemaakt. Dus waren gisteravond twee meisjes bij de villa op komen dagen. Alles netjes geregeld.

En daar was de ruzie om begonnen. Een beetje gezelschap, tot daar aan toe, vond Van Snoeren. Maar De Pauw had heel andere plannen met die meiden.

Hij tastte in de zak van zijn jasje en vond de sleutel. Hij opende de deur en luisterde. In de villa was het stil. Het feest was al een tijdje voorbij. Nou ja, feest. Waarschijnlijk waren de meisjes naar huis en lag De Pauw nog in bed. Dus moest Van Snoeren maar een thermos sterke koffie maken en misschien voor een goed ontbijt zorgen. Met wat geluk was de

voorzitter dan aanspreekbaar wanneer de Belgen arriveerden.

Hij stapte naar binnen en sloot de deur weer achter zich. Het gaat niet om onze reputatie, dacht hij. Het gaat erom dat we de pers niet halen met ons verblijf hier in Vlaanderen. Die gesprekken met de Belgen, dat hoeft niet in de kranten te komen. En die meiden al evenmin. Zeker niet met de naam van Elvin de Pauw erbij, de voorzitter van de Nederlandse Nieuwe Partij. Zijn reputatie had de voorbije maanden al genoeg deuken gekregen.

Er waren in Nederland te veel aasgieren – politieke en andere – die op een misstap van De Pauw zaten te wachten. Of beter gezegd: op zijn volgende misstap. Ze zouden niks meer van hem heel laten.

Van Snoeren had net een paar stappen richting keuken gezet, met koffie en misschien een eitje in gedachten, toen hij bleef staan.

Het was te stil in het huis. Veel te stil naar zijn zin. Niet dat hij zijn voorzitter al wakker verwachtte. Als de nacht enigszins naar zijn verwachtingen was verlopen, dan zou De Pauw ver weg van deze wereld verkeren.

De stilte had echter iets onaangenaams. Iets dreigends, waardoor zijn verbeelding met hem aan de haal ging. In de keuken wachtte een man met een mes op hem. Op de overloop, één hoog, stond een bloeddorstige seriemoordenaar. Of een fanaticus met een pistool. Daar leek die stilte op. Ze voorspelde onheil.

Van Snoeren wierp snel een blik in de keuken. Er stonden enkele lege champagneflessen op het aanrecht en de vuile borden die hij zelf de avond ervoor had achtergelaten. Wat

bestek ook en glazen. Een lege asbak. Een kartonnen doos lag achteloos op de vloer.

Maar geen mens te bekennen.

De Pauw sliep dus nog.

Van Snoeren liep de keuken weer uit, de trap op. De dag ervoor had hij snel het huis bekeken. De villa dateerde uit de jaren vijftig, toen er ruim gebouwd werd. Helemaal on-Nederlands, omdat energie toen goedkoop was. Sindsdien waren er verschillende verbeteringen aan het interieur aangebracht, een nieuwe keuken, alle badkamers gemoderniseerd, de vloeren vervangen. Plaats was er genoeg voor hen beiden. Ze waren snel overeengekomen dat ze op de eerste etage zouden slapen, elk apart in een slaapkamer. Maar door de ruzie was dat uiteraard anders uitgedraaid.

Op de overloop bleef Van Snoeren weer staan. De deur van de voorste slaapkamer stond op een kier. Van Snoeren luisterde. Hij was gespannen. Er was iets mis, dat voelde hij. Je maakt jezelf wat wijs, dacht hij. Er is niets aan de hand, behalve met je verbeelding. De Pauw ligt gewoon nog te slapen in bed, compleet uitgeteld na de uitpattingen van de voorbije nacht.

Het zou dus weer die trouwe Van Snoeren zijn die zijn voorzitter diende klaar te stomen voor zijn officiële taken. Een hete douche, een stevig ontbijt, sterke koffie, een pilletje tegen de hoofdpijn.

In dit geval bestonden die officiële taken uit een tweede gesprek met de Vlamingen. Opnieuw elkaars stellingen af-tasten en kijken wie bereid was tot samenwerken.

Van Snoeren had politiek gezien voldoende ervaring. Hij werkte nu al bijna vijf jaar voor de voorzitter, sinds de man

zijn intrede had gedaan op de nationale Nederlandse politieke scène na een landelijke rel over moslims en boerka's. Zo was het begonnen. De stem van conservatief, weldenkend Nederland, daar stond De Pauw voor. *De stem van de Rede* – zo had een enkele journalist het toen genoemd. Andere journalisten waren vanaf het begin minder complimenteus geweest. Allemaal hielpen ze echter mee om de reputatie van De Pauw en zijn partij te vestigen bij het grotere publiek.

“Simpel,” zei De Pauw, “schop keet, de pers schrijft over jou en weldenkend Nederland is meteen van mening dat je toch iets zinnigs aan het debat toevoegt.”

Van Snoeren duwde voorzichtig de deur van de slaapkamer wat verder open. Het overgordijn was niet eens dichtgetrokken. Godverdomme, dacht hij. Laat je de mensen uit de buurt zomaar binnen kijken in je slaapkamer? Laat je hen zomaar getuige zijn van je wilde seksfeestjes?

Hij stapte de slaapkamer in. De Pauw lag op het bed, in z'n blootje en op zijn buik, met zijn witte billen naar het raam toe. Op de vloer naast het bed, aan de kant waar Van Snoeren stond, lag een meisje. Een jonge vrouw. Nee, dacht Van Snoeren: een meisje. Achttien, hooguit, aan haar slanke benen en armen te zien. “Meerderjarig,” had Ludo Gommel gezegd – de secretaris van de Vlaams-Nationale Partij, de man die de villa en de catering en de meiden had geregeld. “Het escortbureau garandeert dat ze meerderjarig zijn,” had hij aan de telefoon gezegd.

Van Snoeren had geen reden om daaraan te twijfelen. Maar blij was hij niet met die regeling. Te veel mensen waren ervan op de hoogte. Te veel mensen die potentieel een bedreiging vormden voor De Pauw.

Dit was allemaal op het randje, had hij gisteren gezegd. Hij wilde daar niks mee te maken hebben. De Pauw wilde zijn verzetje, dat begreep hij, maar hier vond Van Snoeren dat niet gepast. Op een locatie die ze niet onder controle hadden, waar ze misschien afgeluisterd werden, eventueel zelfs gefilmd. En met meisjes die hij niet kende.

Het risico was te groot. De Pauw had echter zijn zin doorgedreven. Drank, drugs en jonge meiden. En dus was Van Snoeren verontwaardigd vertrokken. Het was hem allemaal te veel.

Het meisje op de vloer was even naakt als de voorzitter. Ze lag op haar rug, haar benen enigszins gespreid, haar hoofd naar de muur gedraaid, in een plas bloed die als een aureool net onder haar hoofd paste.

Van Snoeren zette onwillekeurig een stap achteruit en botste tegen de muur aan. Een ogenblik lang bleef hij naar het meisje kijken. Naar haar lichaam (ze had haar schaamhaar weggeschoren, ze had kleine borsten), naar haar hoofd, naar haar halfopen ogen, naar de plas bloed.

Toen trok hij de deur helemaal open en stapte de gang weer in. Hij strompelde de trap af. Zijn geest was niet meteen in staat om een strategie te bedenken. Hij holde de keuken in, opende de kraan en stak zijn handen onder de straal koud water. Hij pletste water in zijn gezicht.

Toen dacht hij: ik moet eerst kijken of De Pauw nog leeft.

Lees verder in *Commissaris Witse,*
De Nederlandse connectie.

Copyright © 2013 Guido Eekhaut | Linkeroever Uitgevers nv, Antwerpen

Gebaseerd op de tv-serie *Witse van VRT één*

Copyright © 2013 voor deze editie Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslag Hans Gordijn, Baarn

Foto *Commissaris Witse voorplat* Mark De Vilder

Zetwerk Intertext, Antwerpen

ISBN 978 90 261 3581 1

ISBN e-book 978 90 261 3582 8

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.